

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4621/07
08.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења 112-01-00059/2007-01 од 05.04.2007. године, у правној ствари распоређивања на радно место, у нејавној седници већа одржаној дана 08.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије, бр. 112-01-146/744/2006-05 од 10.07.2006. године, а којим је одлучено о распоређивању тужиље на радно место туристичког инспектора - координатора у Одељењу за подручну јединицу ширу од подручног управног округа за Моравички и Златиборски управни округ, са седиштем у Ужицу, систематизовано под редним бројем 303. Правилника, у звању самосталног саветника, са применом од 07.07.2006. године, а ставом 2. и 3. диспозитива наведеног решења констатовано право државног службеника на плату у складу са раније утврђеним коефицијентом од укупно 19,80 и право на додатак на основну плату од 0,4% основне плате за сваку пуну годину у радном односу.

Поднетом тужбом тужиља оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, односно одредбе чл. 134. ст. 1. и чл. 91. Закона о државним службеницима, јер распоређивање није извршено на одговарајуће радно место, а распоређивање на радно место туристичког инспектора - координатора извршено је без вођења рачуна на којим пословима је радила пре распоређивања, нити се о овоме дају било какви разлози за одлучивање. Указује да је пре распоређивања радила на радном месту начелника Одељења за Моравички и Златиборски округ, а да је новодонетим Правилником систематизовано радно место начелника овог истог Одељења, па стога постоји одговарајуће радно место на које је могла бити распоређена. Ово тим пре што је послове начелника овог Одељења обављала са оценом "нарочито се истиче", а по извештајима интерне контроле Министарства њен рад је био беспрекоран. С обзиром да није распоређена на радно место чији се послови раде у истом звању као и послови радног места са кога је распоређена, а које је разврстано у звање вишег саветника, њено распоређивање није извршено у складу са чл. 134. ст. 1. и чл. 91. Закона, с обзиром да је распоређена у звање самосталног саветника, уместо распоређивање на радно место начелника Одељења, односно вишег саветника. Са ових и других разлога наведених у тужби, сматра да је оспореним решењем повређен закон на њену штету и предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган, у датом одговору на тужбу, остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, те целокупних списа ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења тужиља је у поступку, који је претходио доношењу тог решења, првостепеним решењем распоређена на извршилачко радно место за које је у погледу стручне спреме, радног искуства и оспособљености испуњавала све услове предвиђене чл. 37. Закона о државним службеницима и распоређивање је извршено у складу са чл. 182. истог Закона. Наиме, увидом у решење о распоређивању је констатовано да је и раније обављала исте, односно сличне послове, те да је на основу сложености и одговорности послова, потребних знања и вештина и услова рада наведеног радног места, као и на основу утврђених потреба послова и организације рада у Министарству, на предлог помоћника министра, у Сектору туристичке инспекције, одлучено да се тужиља распореди на наведено радно место на које у погледу стручне спреме, радног искуства и оспособљености испуњава све услове предвиђене чл. 37. Закона о државним службеницима. Цењени су наводи жалбе којима тужиља указује да и даље постоји радно место начелника Одељења за Моравички и Златиборски округ са седиштем у Чачку, систематизовано као радно место вишег саветника, па у том смислу наводи да је седиште Одељења туристичке инспекције од 01.07.2007. године у Ужицу, уместо у

чачку, па да је имајући у виду послове на којима је тужила радила, као и место рада, одлука којом је извршено њено распоређивање, правилна и на закону заснована. Такође су цењени наводи жалбе којима се указује на неправилну примену чл. 134. и чл. 91. Закона о државним службеницима, па тужени орган налази да су ови наводи неосновани, јер предмет конкретног управног поступка није премештај државног службеника на друго одговарајуће радно место, већ је тим решењем у складу са чл. 182. Закона о државним службеницима извршено распоређивање државног службеника на извршилачко радно место након преласка на нови законски режим уређења радних односа у државним органима.

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ове управно-правне ствари Врховни суд Србије налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле. Ово из разлога што у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, није било битних повреда правила поступања, а на утврђено чињенично стање у поступку уређења радних односа у државним органима, ступањем на снагу Закона о државним службеницима, распоређивање тужиле правилно је извршено у складу са одредбом чл. 182. Закона о државним службеницима. При томе је у образложењу оспореног решења тужени орган оценио све наводе жалбе и за ту оцену дао довољне и јасне правне разлоге, а како исте наводе тужила понавља у тужби, то разлоге из образложења оспореног решења овај суд у свему прихвата као правилне и на закону засноване. Ово нарочито у вези са наводима тужиле да су у поступку њеног распоређивања на радно место неправилно примењене одредбе чл. 134. и 91. Закона о државним службеницима, јер се, и према налажењу суда, ове одредбе односе на премештај државног службеника на друго одговарајуће радно место, док је њено распоређивање у конкретном случају правилно извршено применом одредбе чл. 182. Закона о државним службеницима ("Сл. гласник РС" бр. 79/05), којом је прописано да ће се распоређивање државних службеника према правилницима о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у државним органима усклађених са овим Законом и пратећим прописима, извршити до 15.07.2006. године, како је и поступљено у конкретном случају, сагласно Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству трговине, туризма и услуга бр. 110-00-00033/2006-05 од 30.06.2006. године.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да су они без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу утврђено чињенично стање у проведеном управном поступку, нити се прилажу докази који би, да су били цењени, довели до другачије одлуке у овој управно-правној ствари.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Врховни суд Србије је, на основу чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ", број 46/96), одлучио као диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 08.11.2007. године, У. 4621/07

Записничар Председник већа – судија

Радојка Маринковић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК